

EMILY D. BEŇOVÁ

V OBJATÍ MILENCA

MODERNĚ
ROMÁNY

V OBJATÍ MILENCA

EMILY D. BEŇOVÁ

MODERNÉ
ROMÁNY

ISBN 978 - 80 - 89808 - 36 - 6

Tretia časť vzrušujúceho,
romanticko-erotického románu.

V OBJATÍ MILENCA

EMILY D. BEŇOVÁ

Ďakujem tým, ktorí vo mňa veria.
Vďaka VÁM mám chuť ísť ďalej.

MÔJ ŽIVOT JE AKO HOJDAČKA.

Raz som hore a raz dole, no nech padnem akokoľvek,

vždy vstanem a vykročím vpred.

Neviem, čo ma čaká zajtra či o mesiac,

no jedno viem naisto.

Po každom zatmení príde úsvit.

E.D.B.

Kapitola 1

„ŠŤASTNÝ NOVÝ ROK!“

Kričia rodičia celí vytešení a hádzu sa mi jeden po druhom do náručia. Pripíjame si vychladeným šampanským, po ktorom ma zaiste bude bolieť hrdlo, a sledujeme ohňostroj, ktorý prichystali susedia.

Otec vyhodil do vzduchu niekoľko svetlíc, no iba zo pár, pretože pyrotechniku tohto typu nikdy nemal rád. Tesne po polnoci k nám dorazia blízki susedia, aby sa s nami zvitáli a popriali nám šťastný nový rok. Túto časť som mala vždy najradšej, no práve tento Silvester mi pripadá akýsi fádny. Objatia ma netešia o nič viac ako vedomie, že tieto sviatky sú ešte depresívnejšie než tie minuloročné.

Vzduch štípe líca a z neba sa na nás sype biely sneh. Tučné snehové vločky zasypávajú celé okolie a pripomínajú mi bezstarostné detstvo.

Susedka, pani Winsdorfová, mi stisne pravačku a milo sa na mňa usmeje. „Šťastný nový rok, pani doktorka.“

„Len Mel,“ pípnem, no myslím, že moja poznámka je úplne bezpredmetná. Pani Winsdorfová ma inak volat nebude asi nikdy. Jednoducho si na to budem musieť zvyknúť. „Krásny nový rok aj vám, nech je plný pozitívnych okamihov!“

Žena sa milo usmeje a pobúcha ma po ruke, za ktorú ma drží v povzbudivom geste. „Ďakujem, dušička.“

„Ako sa máte, pani Winsdorfová?“ spýta sa jej mama, ktorá sa s ňou ešte včera v obchode stihla spriatelíť.

„Ako žena v pokročilom veku,“ zasmee sa. „Nohy mi už neslúžia, ako by mali, no ruky aj oči mám ešte stále dobré, tak som sa dala na pletenie.“

„To naozaj? Aj ja občas pletiem. Papuče a svetre,“ povie mama a žena sa na ňu zoširoka usmeje.

„Aj ja pletiem papuče. Kedysi som plietla aj svetríky na svojho psíka,“ mumle susedka a okolo ramien sa mi ovinie mužská paža.

Vzhliadnem na otca a on sa na mňa usmeje.

„Si ako reklama na nudu.“

Zasmejem sa. „Som v pohode.“

„To hovor tej susedke. Ja viem, že sa trápiš.“

„Nechaj to tak, oci. Mám len zložitú obdobie.“

Oco si vzdychne a vtlačí mi pusku do vlasov. Nič viac nepovie, vie, že by to aj tak nepomohlo.

Otec nikdy nepatrí medzi tých otcov, ktorí vedeli hodiny školiť svoje dospievajúce deti. Toto nechával

vždy radšej na mamu. No čo sa týkalo školy, domáce úlohy boli jeho parketou.

Stojíme v tichosti a hľadáme na oblohu, ktorá hýri jasnými farbami. Vzduch je nasiaknutý zápachom síry a ešte pred okamihom jasné okolie sa ponorilo do hustého dymového závoja.

V domoch štekajú vydesení psi, medzi nimi aj môj Buldog, pretože New York stále žije ohňostrojmí a na dvoroch pred domami postávajú oslavujúci ľudia.

„A sme o rok starší,“ povie mama a objíme ma z druhej strany.

Neujde mi, že susedka vykročí domov v sprievode ďalších susedov. Odkedy jej zomrel pes Mufin, je stále sama. Nemá rodinu, ktorá by ju navštevovala, a moje návštevy sú len zriedkavé.

„To hovor za seba. Ja som nezostarol ani o minútu,“ poznamená otec a mama sa na neho zamračí.

„Vážne? A čo tie šediny? Tie tam minulý rok veru neboli.“

„Zrejem do krásy, drahá. Ako dobré víno. Čím zrelšie, tým chutnejšie.“

Mama sa zasmieja a pošúcha ma rukou po chrbte, aby ma zahriala. „Krásne sneží, že?“

„Veľmi pekne,“ poviem s úsmevom a mama sa pozrie k nebesiam. Napijem sa zo svojho studeného šampanského a strasie ma od chladu.

„Nejaké predsavzatia na nový rok?“ spýta sa otec a tiež sa napije.

„Ja len jedno,“ zareaguje mama. „Viac oddychu,“ prezradí spokojne a odpije si z pohára.

„Ja som si dal predsavzatie, že dokončím altánok za domom.“

„Tak to by si mohol,“ povie rozhodne a mama so mnou súhlasí. „Sľubuješ nám to už pár rokov.“

„Viem, no práca šerifa je časovo náročná. Zaberá mi veľkú časť života, ale tento rok to už urobím.“

„Tak to som zvedavá. Toto predsavzatie si mal aj minulý rok. Alebo sa pletiem?“

Otec sa zamyslí. „Máš pravdu. Asi by to chcelo niečo iné.“

Zasmejem sa. „Chceš povedať – niečo *splniteľné*?“

„No, no, no. Len sa do mňa neobúvajte, lebo potom začnem pripomínať ja vám, čo ste sľúbili a nedodržali. Jessy, tebe to povieť v posteli.“

„Taylor!“ prskne po ňom mama a zrazu je celá červená.

Áno, áno. To červenanie mám rozhodne po nej.

„Netvár sa tak zdrvene, Mel. Alebo si o mne a mame myslíš, že patríme do šrotu?“

„Taylor,“ sykne po ňom mama, aby ho znova napomenula.

„Čo sa týka týchto vecí... radšej si nemyslím nič.“

„Teraz ty, Mel. Aké predsavzatie na tento rok si dávaš?“

„Nedávam si predsavzatia.“

„Prečo nie?“

Usmejem sa. „Lebo ich nikdy nedodržím.“

Mama sa zasmeje a pobozká ma na čelo. „Tak to potom viem, po kom si.“

„Hej, čo tým chceš povedať?“ zasmeje sa otec a kdesi napravo neďaleko nás vybuchne silná petarda. Všetci traja, tak ako sme, podskočíme a otec zavrtí hlavou. „A to mi doktor odporúčal ticho,“ snaží sa prekričať hluk a dopije zvyšok svojho šampusu.

Lenže ako to myslí? Hodím na neho očkom a on pokračuje.

„Na ľavé ucho zle počujem.“

„To si mi nepovedal...“

„Nebolo kedy. Oznámil mi to doktor len pred týždňom a pol. To mám odvtedy, čo sme mali akciu v Louisiane. Vieš, šlo o tú vlámačku... Spomínaš si?“

Prikývnem. „Vtedy, čo tam vybuchol ten granát?“

„Hej, presne to. Po tej noci som na ľavé ucho dosť dlho nepočul.“

„To si pamätám, lenže ja som si myslela, že je to už v poriadku. Prešiel už viac ako rok.“

„Bolo to v poriadku, no zdá sa, že sa to vrátilo.“

„Môže sa to znova zlepšiť?“

„Neviem, asi nie. Každopádne... pravé ucho počuje ešte vždy všetko.“

Usmejem sa. Otec vie hovoriť aj o vážnych veciach s takou ľahkosťou, že má človek pocit, že sa strachuje úplne zbytočne.

„Poďme už dnu. Je mi zima,“ povie mama a my ne-namietame. Odoberieme sa do bezpečia v dome a keď

za nami otec zavrie dvere, z kuchyne vykukne Bulldog s chvostom zastrčeným medzi zadnými labami.

„Aha, hrdina z krajiny OZ,“ zasmee sa otec a mama vezme malého hrdinu do náručia, aby ho pomojkala.

„Kto si ešte dá šampus?“ spýtam sa a otec zamáva pohárom.

„Takéto čajíky nemusím, no keďže pivo došlo...“

„Je Silvester. Aspoň dnes na to pivo zabudni. Piješ ho stále.“

„Vidíš? A ešte nikdy ma nesklamalo,“ zahľási spokojne a mama len pretočí očami.

„Aj ja si dám,“ povie mi a ja znova rozlejem. Sadneme si v obývačke a mama vytiahne starý rodinný album.

„Zase?“ zhrozí sa otec.

„Ako zase? Nevideli sme tie fotky celú večnosť.“

„No... len minulý rok na Silvestra.“

„Keby si ty aspoň raz niečo nekomentoval, Taylor Gerard!“ sykne mama a otvorí veľký rodinný album plný spomienok.

V obývačke posedíme ešte asi hodinu, potom si rodičia odídu lahnúť a ja nazriem do mobilu. Diana mi volala trikrát a nakoniec mi poslala správu, v ktorej mi želá šťastný nový rok. Písal mi aj Mario, čo ma teší, no je len jedna osoba, ktorá by mi dokázala zdvihnúť náladu aj obyčajnou správou. Ten sa však už neozve.

Odpíšem Diane aj Mariovi a potom s myšlienkou na lepší zajtrajšok odídem do svojej izby.

Rozlúčky sú smutné, no niektoré až príšerne bolestivé.

Keď moji rodičia ráno odchádzali, plakala som, ako by odchádzali už navždy. Presviedčala som ich, aby si kúpili letenky až na neskôr, no otec je workoholik, ktorý bez policajnej stanice nevydrží príliš dlho, a mama je presne ten typ, ktorému je najlepšie doma. Preto sa rozhodli opustiť New York už 3. januára.

Život ide ľahostajne ďalej, hoci ja sa cítim ešte osamelejšie ako predtým. Dni už nemajú takú farbu ako kedysi, už nič nie je tak, ako bolo predtým. Ani ja nie. Rozchod so Sebastianom ma poznačil a stále nie som za vodou.

Chýba mi. Chýbajú mi jeho pohľady, úsmevy... jeho láska... Niekedy myslím na to, čo by sa stalo, ak by som Kylea premohla a ušla od neho. On by určite vydal ten článok a Sebastian by ma pravdepodobne aj tak opustil, pretože by mi nedal možnosť vysvetliť mu, že ten článok bola iba dobre zinscenovaná fraška.

Každopádne, takto zdevastovane som sa necítila ani po rozchode s Jouanom Donnerom.

Na dverách sa ozve klopanie.

Vstanem z miesta a bežím otvoriť. Buldog zostáva ležať na zemi a spokojne ďalej spí. Otvorím dvere a stretnem sa s milým úsmevom poštarčky.

„Dobrý deň, slečna Gerardová. Mám pre vás poštu.“

Usmejem sa. Prevezmem list a vo chvíli, ako ona odchádza, pred domom zastane Dianin malý Fiat. Zamáva mi už z auta, potom rýchlo vyskočí a beží cez zasnežený chodník až ku mne.

„Ahoj. Nemá ti kto odhrabať chodník?“

Mávnem rukou a zavriem za ňou dvere, len čo vstúpí. „Nechcelo sa mi.“

„Hej a nechcelo sa ti ani učesať, ako tak pozerám.“

„Som v pohode.“

„Čo je to za list?“ zaujíma sa a vyzlečie si kabátik. Presunieme sa do kuchyne a ona si prehodí kabátik cez barovú stoličku, kam si následne aj sadne.

Pozriem sa na obálku a stiahne mi žalúdok. „To je z redakcie denníka People.“

Diana vytreští oči. „To bude odpoveď na tvoju žiadosť! Rýchlo, otvor to, nech vieme, či môžeme oslavovať.“

Zhlboka sa nadýchnem a otváram. Nakoniec vytiahnem list, otvorím ho a čítam.

...a zostávam sklamaná.

„Och, Mel,“ vzdychne si Diana, ktorá vyčítala odpoveď už z môjho výrazu. „Veľmi ma to mrzí, srdiečko.“

No ja iba mlčím. Nemám slov. Len hľadím na papier a chce sa mi plakať.

Toto je už piate odmietnutie zo strany novín.

Piate!!!

Ak sa to stane raz, je to náhoda, ak sa to stane dvakrát, ešte vždy to môžeme považovať za náhodu, no tretie odmietnutie už ukrýva jasný odkaz.

A ak ide o piate...

„Proste ma potopil.“

„A čo si čakala?“ spýta sa milo. „Že ti kúpi kvety a pozve ťa na večeru do Plazy? Určite si myslíš, že si sa s Kyleom vyspala dobrovoľne. Je logické, že sa našťaval a rozposlal o tebe zlé hodnotenia do všetkých novín, ktoré mu zišli na um.“

Sadnem si na stoličku vedľa nej a zložím si tvár do dlaní. Chce sa mi plakať a asi by som aj plakala, ak by mi nejaké slzy ešte zostali. Ocitla som sa v situácii, kedy má človek pocit, že padol na dno stoky a odtiaľto sa už nikdy nedostane. Toto si naozaj nezaslúžim.

Alebo áno?

„Nedal mi ani možnosť, aby som mu to vysvetlila.“

Diana si vzdychne, no iba mlčí. Možno hľadá vhodné slová, alebo mi len chce dopriať ticho, ktoré teraz potrebujem.

„Mám pocit, že stojím v presýpacích hodinách a zhora sa na mňa sype piesok. Som bez práce už takmer štyri mesiace. Našetrené peniaze sa mi pomaly mínajú. Potrebujem prácu, lenže kde ju mám, dočerta, hľadať? Som v stave, keď uvažujem už aj o žobraní.“

„Nevzdávaj sa a hľadaj inde,“ zareaguje pokojne, akoby o nič nešlo, lenže ja nedokážem byť taká apatická ako ona. „Určite sa niečo pošťastí.“

„Nič iné neviem. Skúšala som veterinárne kliniky, no vždy ma odmietli.“

„Tak skús osloviť nejakú menšiu, kde by ťa vzali aj bez praxe. V New Yorku je ich predsa kopec.“

„Veď ja ani neviem, či ešte chcem byť zverolekárkou.“

„Fajn, takže čo? Uviažeš si niekde lano a hodíš si to?“

Pretočím očami a zložím papier, ktorý mi priniesla poštárka. „Proste som v háji.“ Som bez práce, príjmu a bez chuti do života. A nemám ani auto. Iní sa tešia zo začiatku nového roka, ja mám chuť strčiť hlavu do piesku ako pštros. Čoskoro nebudem mať ani na granuly pre Buldoga.

„Pozri sa, Mel. Nič nie je také zlé, ako sa na prvý pohľad môže javiť. Čo tak skúsiť niečo úplne iné? Mimo tvoj odbor, mimo novinársku brandžu.“

„Nič iné robiť neviem, Diana.“

Chvíľu mlčí a hľadá na stroskotanca pred sebou, no nakoniec sa usmeje a chytí ma za ruku. „Vieš čo? Poďme do mesta. Dáme si niekde kávu, možno obed a strávime spolu príjemné popoludnie. A ty sa môžeš poobzerať aj po nejakej práci. Čo povieš?“

Váham. Pravdupovediac, nechce sa mi ísť nikam. Najradšej by som zaliezla do postele a nevystřčila von ani nos.

„Na to rovno zabudni!“

Zamrkám. „Nič som predsa nepovedala.“

„Ani si nemusela. Poznám ťa tak dobre, že viem, na čo teraz myslíš. Lenže to ti nedovolím. Najradšej by si sa niekam schovala a utápala sa v depkách. Ale s tým je koniec! Choď sa obliecť do niečoho, čo nenosia storočné babky, a pôjdeme do mesta. Pozývam.“

„Diana, ja vážne...”

„Bez výhovoriek. Obleč sa a ja na teba počkám tu. Máš na to tri minúty. OK?“ povie po krátkej odmlke, počas ktorej si ma stihla zmerať od hlavy k nohám. „Dám ti desať, potrebuješ sa aj zľudštiť, ale ani o minútu viac,“ dodá rozhodne a ja viem, že nemám na výber.

Ak si niečo vezme do hlavy, je takmer nemožné jej to vyhovoriť.

„To je ono!“ zajasá, keď vstanem, a zoširoka sa na mňa usmeje. „Tak šup-šup. Nech si o päť minút ako z cukru.“

moderné romány

Kapitola 2

VLEČIEM SA DO IZBY NA POSCHODÍ A TAM sa dávam dokopy. Na moje veľké počudovanie sa moja nálada zdvihne, len čo si oblečiem rifle a teplý sveter. Obujem si čižmičky a potom sa jemne nalíčim. Takto upravená vyzerám lepšie, ako sa v skutočnosti cítim, takže musím súhlasiť s vetou, že *šaty robia človeka a make-up divy*.

Chvíľu nato opúšťame dom. Nepýtam sa, kam pôjdeme, je mi to fuk. Ako bez vlastnej vôle nasadnem do Dianinho auta a potom v spätnom zrkadielku sledujem svoj dom, kým sa mi celkom nestratí z dohľadu.

Celou cestou v aute obe mlčíme. V rádiu znie vianočná pieseň od Mariah Carey a ja myslím na posledné Vianoce, ktoré som strávila v Louisiane. Bolo to pred dvoma rokmi. Aj tieto Vianoce som chcela stráviť doma,

no mama navrhla, že dorazia a ja som nenamietala, a hoci som nebola ktovieakým dobrým spoločníkom, naši sa tu cítili príjemne.

Aspoň myslím...

Vrátim sa späť do reality, zaostrím pohľad a pozriem sa na cestu pred nami. Vonku je počasie, aké môže byť iba v zime. Šedé baldachýny ťažkých mračien sľubujú ďalšiu snehovú nádielku a studený vzduch zasa poľadovicu.

Celý New York žije novým duchom. Po vianočných ozdobách už niet ani stopy, zo stánkov už nevyhrávajú koledy a nerozvoniava sladký punč. Nákupné centrá už nie sú vyčákané, ako to zvykne byť na Vianoce, a ponúkajú zľavy, o ktorých počas roka môžeme len snívať. V inom mentálnom rozpoložení by som sa z toho tešila, no teraz mám pocit, že to s tým lákaním zákazníkov poriadne prehánajú.

Diana hľadá na cestu a mlčí. Nie však kvôli tomu, že by nemala čo povedať. Diana hovorí, aj keď nie je o čom. Lenže teraz... Myslím, že moja zlá nálada a spackaný život vplývajú aj na ňu. Toto musí jednoducho skončiť.

„Čo ty a Flynn? Klope vám to?“ rozhodnem sa preložiť ticho a Diana sa na mňa nakrátko pozrie. Myslím, že ju moja otázka prekvapila a ja si náhle uvedomím, že posledné mesiace to bolo len o mne.

Len ja a moje poondiate dobabrané súkromie. Úplne som zabudla na Dianu a na to, že má svoj život, ktorý pre mňa prestal existovať vo chvíli, kedy sa ten môj zrútil.

„Áno,“ povie a usmeje sa. „Je to na dobrej ceste.“

„Na dobrej ceste k čomu?“ Alebo sa mi len zdalo, že sa tá veta nekončí?

Znova na mňa mrkne a usmeje sa. „Požiadal ma o ruku.“

Sánka mi padne až k nohám a srdce vynechá jedno, možno dve zabúšenia. „Požiadal ťa o ruku? Kedy?“

„Včera.“

„A čo ty?“

„Povedala som *áno*,“ zapiští celá šťastná a znova sa pozrie na cestu. Zrazu je z nej niekto iný. Teda nie, opäť je z nej tá pojašená Diana, ktorú poznám a ktorej sa pusa len tak nezavrie. „Viem, že je to narychlo. Poznáme sa iba päť mesiacov, no som si istá, že je pre mňa tým pravým. Proste to viem.“

„Prečo si mi nič nepovedala už včera? Ved' sme si písali!“

„No lebo... Mel, ved' ty nevnímaš ani to, že si sa zabudla učesať.“

Čože? Rukami vyletím k vlasom, potom rýchlo sklopím tienidlo, aby som sa na seba pozrela v malom zrkadielku, a pravda ma kopne ako slon. „Ja som sa zabudla učesať.“

Dočerta! Rýchlo si pramene prehrabávam prstami, nech nevyzerám ako rozstrapkaná metla a Diana pokračuje ďalej:

„Posledné mesiace si úplne mimo. Chápem to. Nazaj, a práve preto som ti to nepovedala. Pravdupoveď... mala som obavu, že by si ma ani nevnímala.“